

нощта нѣщо да сж повредени, после ги откачихъ и още неумитъ, току ги нахлузихъ. Не знамъ, какво стана, но като ги обухъ, съгледахъ подъ одъра така една четчица. Сътихъ се за думитъ на тате: „Хигена, редъ“ — и току я взехъ. Безъ много да я гледамъ, азъ почнахъ да чистя съ нея панталонкитъ си.

— А тъй де — засмъ се тате. — Тъй те искамъ... А, а... я чакай. Ти коя четка си взелъ?... Ахъ магаре, съ магаре, че ти си взелъ четката за обуца, бе? Я вижъ, какво си направилъ сега! — дръпна той четчицата отъ мене и я хвърли подъ одъра. — Вижъ ли, какъ поразилъ самъ работата. Нали съ тая четка кака ти си маже обувката. Я какви петна си направилъ сега. Знамъ си азъ, нищо нѣма да излѣзе отъ тебе.

Огледахъ чернитъ петна отъ ваксената четка по панталонитъ, и мжка сви сърдцето ми. Какъ ще излѣза сега предъ другаритъ си съ тия панталони — тукъ изпоцапани, тукъ... Офицеръ? Какъвъ офицеръ съмъ съ тия изцапани панталони? Никакъвъ офицеръ не съмъ, а калайджия — Васко калайджията — той ходи така изпоцапанъ... и по лицето. Сълзи навлажниха очитъ ми, но тате ме раздумва, че това не е голѣма пакостъ, че може да се изчисти. Чакъ когато самъ донесе топла вода и почна съ едно парцалче да чисти петната, азъ се успокоихъ. Кака, мама отидоха на църква, а азъ останахъ да чистя съ парцалчето новитъ си панталони. Тате ме гледа и се смѣе. Бѣше вече съмнало, и хората се връщаха отъ църква, когато азъ се почистихъ. Притупка сърдцето ми да излѣза часъ по-скоро премѣненъ и да се изпрѣча предъ цѣлия свѣтъ, който ручи отгоре и иде покрай насъ. Стегнахъ хубаво царвулитъ си, препасахъ здраво панталонкитъ, понакривихъ калпачето и хопъ навънъ.

Една дружина момчета ме начеколиха.

— Лелее! — зинаха тѣ. — Бричъ, бричъ... Офицерски бричъ. Откога бе? Откъде?